

Tanke, naar det nemlig sfer paa en saadan Maade, at ikke Ministeren derved vilkaarlig afftaeres fra at vælge den efter Omstændighederne mest kvalificerede Mand til Stillingen. Det vil altsaa sige, at vi ikke kunde tilraade Landstinget at vedtage en Bestemmelse, som indeholdt en absolut Udelukkelse, men vel kunde tilraade Landstinget at gaa med til en Ordning, som lempelig sagde „i Reglen bør det ikke være en Statsembedsmand“, det vil altsaa sige en Ordning, hvor efter Ministeren, naar den bedst kvalificerede og maasse eneste kvalificerede er en Statsembedsmand, selvfølgelig ikke skal og bør være udelukket fra at vælge ham, men at han, naar Omstændighederne staa ens, og der er Tale om et Valg mellem flere lige kvalificerede, at han saa ikke vælger Statsembedsmanden. Det kan man finde naturligt, derved kan man finde, at de mere tænkte end virkelige Farer, som rimeligvis have foranlediget Folketingets Affattelse, blive afbødede. — Der sandtes tillige i denne Bestemmelse en udtrykkelig Udtalelse i Folketingets Affattelse om, hvad Direktionens Formand skulde have i Honorar. Det, mene vi, bør udgaa, og det væsentlig af den Grund, at det er meget vanskeligt allerede paa Forhaand nu at sige i Oven, hvad der vil være det passende Honorar. Det hele sigter nemlig til en Eventualitet, som Staten ikke er Herre over, naar den indtræder, nemlig at Stiftelserne frivillig sammenføres. Dersom det da, hvad ingen kan vide, stillet sig saaledes, at Direktionens Formand faar en Opgave, der er saa stor og omfattende, at den optager en Mands hele Tid, vil det af Folketinget satte Honorar rimeligvis være alt for lille, og vi finde derfor ikke, der er nogen Anledning til at binde Stiftelserne og Ministeren som den tilhørende ved Stiftelserne i dette Punkt, saa meget mindre som det jo ikke er Statskassen, men Stiftelserne, der skulle betale Direktionens Formand, og saa meget mindre som Stiftelsernes hele Finansvæsen jo overhovedet er undergivet, dels Tilsyn af Ministeren, og dels, saaledes som vi efter det andet Forslag have foreslaaet, Kontrol ved Foransigtning af Statsrevisionen.

Det er Begrundelsen af de to Forslag, vi stille, og idet jeg nu paa Udvalgets Flerparts Begne anbefaler det første til Vedtagelse og paa hele Udvalgets Begne det andet til Vedtagelse, skal jeg bemærke, at Udvalgets Flerpart ingenlunde er blind for, at vi tilraade Landstinget en meget stor Smøde-

kommen lige over for det andet Tings Anskuelser, men vi have paa den anden Side ment, at en saadan Smødekommen for det første var i Sagens Interesse, fordi det er af Bigtighed at strække sig saa langt paa disse Punkter, som vi overhovedet anse det for muligt, for at Sagen kan komme til Ende og en Ordning finde Sted, som den offentlige Interesse paahyder og kræver, og paa den anden Side mene vi, at den Smødekommen dog paa intet af Punkterne kræfter de principielle Synspunkter, som Landstinget med Rette tidligere har fastholdt, og som vi heller ikke nu paa nogen Maade ville kunne tilraade Landstinget at fravige. Vi gøre det endelig i det sidste Haab og den sidste Forventning, at denne Smødekommen fra Landstingets Side, hvis det følger Udvalget, vil finde en saadan Anklang i det andet Ting, at Sagen dermed kan siges at være endt. Thi det skal jeg ikke undlade paa Udvalgets Flerparts Begne at sige, at ud over den Grænse, hvortil vi her gaa, tro vi ikke at kunne gaa, nemlig at tilraade Landstinget Indrømmelser, som vi vilde anse for mislige i Konsekvenserne og farlige i Princippet.

Andsen: Som ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til af Betænkningen saavel som af den ærede Ordførers Udtalelser, indtager jeg et Særstandpunkt med Hensyn til det ene af de stillede Endringsforslag, nemlig Nr. 1, idet jeg med Hensyn dertil foretrækker at blive staaende ved den Affattelse af det paagældende Stykke af § 2, som er vedtaget af Folketinget. Ifølge Folketingets Affattelse gaar Paragraffen jo ud paa, at den deri omtalte kritiske Revision skal foretages af 2 Revisorer, 1 valgt af hver af Rigsdagens 2 Afdelinger, paa 3 Aar, samt at Revisionens Aarsberetning, Regnskab m. m. skulle forelægges Rigsdagen. Det af Udvalgets Flerpart stillede Endringsforslag gaar derimod ud paa, at Ministeriet foranstalter en kritisk Revision af Regnskaberne, og at Revisionens Beretning med Aarsberetninger og Regnskaber skulle forelægges for Statsrevisionen, som derefter afgiver Betænkning til Rigsdagen. Som ærede Medlemmer ville erindre, indtog jeg oprindeligt det Standpunkt til denne Sag, at jeg ønskede overensstemmende med det oprindelige Forslag, som blev forelagt fra Regeringens Side, at Landsfvageanstalterne eller i alt Fald den Landsfvageanstalt, der var Tale om i det oprindelige Forslag, skulde overgaa til Staten, og jeg bibeholdt dette Standpunkt gennem alle Stadier saa længe, indtil det ende-